

I sag C-76/01 P,

Comité des industries du coton et des fibres connexes de l'Union européenne
(Eurocoton), Bruxelles (Belgien),

Ettlin Gesellschaft für Spinnerei und Weberei AG, Ettlingen (Tyskland),

Textil Hof Weberei GmbH & Co. KG, Hof (Tyskland),

H. Hecking Söhne GmbH & Co., Stadtlohn (Tyskland),

Spinnweberei Uhingen GmbH, Uhingen (Tyskland),

F.A. Kümpers GmbH & Co., Rheine (Tyskland),

Tenthorey SA, Éloyes (Frankrig),

Les tissages des héritiers de G. Perrin - Groupe Alain Thirion (HPG-GAT Tissages), Cornimont (Frankrig),

Établissements des fils de Victor Perrin SARL, Thiéfosse (Frankrig),

* Processprog: engelsk.

Filatures et tissages de Saulxures-sur-Moselotte, Saulxures-sur-Moselotte (Frankrig),

Tissage Mouline Thillot, Thillot (Frankrig),

Filature Niggeler & Küpfer SpA, Capriolo (Italien),

Standardtela SpA, Milano (Italien),

ved C. Stanbrook og P. Bentley, QC, og med valgt adresse i Luxembourg,

appellanter,

angående appel af dom afsagt den 29. november 2000 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Anden Udvidede Afdeling), Eurocoton m.fl. mod Rådet (sag T-213/97, Sml. II, s. 3727), hvori der er nedlagt påstand om ophævelse af denne dom,

de andre parter i appelsagen:

Rådet for Den Europæiske Union ved S. Marquardt, som befuldmægtiget, bistået af Rechtsanwältin G.M. Berrich og H.P. Nehl,

sagsøgt i første instans,

Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland ved K. Manji, som befuldmægtiget,

intervenient i første instans,

og

Tessival SpA, Azzano S. Paolo (Italien),

sagsøger i første instans,

har

DOMSTOLEN,

sammensat af præsidenten, G.C. Rodríguez Iglesias, afdelingsformændene M. Wathelet og C.W.A. Timmermans samt dommerne C. Gulmann, D.A.O. Edward, P. Jann, F. Macken, N. Colneric, S. von Bahr (refererende dommer), J.N. Cunha Rodrigues og A. Rosas,

generaladvokat: F.G. Jacobs

justitssekretær: ekspeditionssekretær L. Hewlett,

på grundlag af retsmøderapporten,

efter at appellanterne og Rådet for Den Europæiske Union har afgivet mundtlige indlæg i retsmødet den 22. oktober 2002,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 16. januar 2003,

afsagt følgende

Dom

- 1 Ved appelskrift indleveret til Domstolens Justitskontor den 14. februar 2001 har Comité des industries du coton et des fibres connexes de l'Union européenne (herefter »Eurocoton«) samt de øvrige sagsøgere i første instans, bortset fra Tessival SpA (herefter under ét »appellanterne«), i medfør af artikel 49 i EF-statutten for Domstolen iværksat appel til prøvelse af dom afsagt den 29. november 2000 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans i sag T-213/97, Eurocoton m.fl. mod Rådet (Sml. II, s. 3727, herefter »den appellerede dom«), hvorved Retten frifandt Rådet for de påstande, appellanterne havde nedlagt i første instans, nemlig dels om annullation af Rådet for Den Europæiske Unions »beslutning« om ikke at vedtage det forslag til Rådets forordning (EF) om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af ubleget stof af bomuld med oprindelse i Den Kinesiske Folkerepublik, Egypten, Indien, Indonesien, Pakistan og Tyrkiet (dok. KOM(97) 160 endelig udg.), som Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber fremsatte den 21. april 1997, dels om erstatning af det tab, der var lidt som følge af den pågældende »beslutning«.

Faktiske omstændigheder

- 2 De faktiske omstændigheder, således som de fremgår af den appellerede dom, kan sammenfattes som følger.

- 3 Den 8. januar 1996 indgav Eurocoton, støttet af en række af sine medlemmer, en klage til Kommissionen over, at importen af ubleget stof af bomuld med oprindelse i Den Kinesiske Folkerepublik, Egypten, Indien, Indonesien, Pakistan og Tyrkiet var genstand for dumping og dermed forvoldte den pågældende erhvervsgren i Fællesskabet betydelig skade.
- 4 Den 21. februar 1996 offentliggjorde Kommissionen en meddelelse om indledning af en antidumpingprocedure vedrørende importen af ubleget stof af bomuld med oprindelse i de pågældende lande (EFT C 50, s. 3).
- 5 Den 18. november 1996 vedtog Kommissionen forordning (EF) nr. 2208/96 om indførelse af en midlertidig antidumpingtold på importen af ubleget stof af bomuld med oprindelse i Den Kinesiske Folkerepublik, Egypten, Indien, Indonesien, Pakistan og Tyrkiet (EFT L 295, s. 3).
- 6 Den 21. april 1997 fremsatte Kommissionen et forslag til Rådets forordning (EF) om indførelse af en endelig antidumpingtold på denne import (dok. KOM(97) 160 endelig udg.).
- 7 I henhold til artikel 6, stk. 9, i Rådets forordning (EF) nr. 384/96 af 22. december 1995 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab (EFT 1996 L 56, s. 1, herefter »grundforordningen«), skal antidumpingundersøgelser »i alle tilfælde [...] afsluttes senest 15 måneder efter deres indledning«. I denne sag udløb denne frist derfor den 21. maj 1997.

- 8 På denne dato offentliggjorde Rådet for Den Europæiske Union en pressemeddelelse (pressemeddelelse om Rådets 2 007. samling — det indre marked, 8134/97 — Presse 156), hvori det hedder:

»På baggrund af, at den skriftlige procedure vedrørende indførelsen af en endelig antidumpingtold på bomuldsstoffer med oprindelse i visse tredjelande var udløbet den 16. maj [1997], med negativt resultat, insisterede den franske delegation endnu engang på behovet for, at der træffes sådanne foranstaltninger.«

- 9 Ved telefax af 23. juni 1997 anmodede Eurocoton Rådets Generalsekretariat om dels at bekræfte Rådets beslutning om ikke at vedtage Kommissionens forslag, dels at fremsende en kopi af denne beslutning eller af referatet om godkendelse af beslutningen.
- 10 Den 24. juni 1997 modtog Eurocoton det svar, at »Rådet ved skriftlig procedure, der blev afsluttet den 16. maj 1997, havde fastslået, at der ikke kunne opnås det simple flertal, der [var] nødvendigt for at vedtage den [omhandlede] forordning«.
- 11 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 18. juli 1997 anlagde appellanterne sag med påstand om annullation af Rådets beslutning om ikke at vedtage Kommissionens forslag til forordning og om, at Rådet tilpligtedes at erstatte ethvert tab, som de havde lidt som følge af denne beslutning.
- 12 Rådet nedlagde påstand om afvisning, subsidiært frifindelse.

- 13 Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland, som havde fået tilladelse til at indtræde i sagen til støtte for Rådets påstande, gav afkald på at indgive skriftlige indlæg og afgav heller ikke mundtligt indlæg.

Den appellerede dom

- 14 For så vidt for det første angår annullationspåstanden bemærkede Retten i den appellerede doms præmis 39, at når Rådet har vedtaget en forordning om indførelse af en endelig antidumpingtold, udgør forordningen en retsakt, der kan anfægtes efter EF-traktatens artikel 173 (efter ændring nu artikel 230 EF). I den appellerede doms præmis 40 præciserede Retten, at det ikke modsætningsvis kunne udledes heraf, at der nødvendigvis findes en retsakt, der kan anfægtes i medfør af traktatens artikel 173, når Rådet ikke vedtager et forslag til forordning om indførelse af en endelig antidumpingtold. Retten fastslog i den appellerede doms præmis 41, at det kun kan afgøres fra sag til sag, om der findes en retsakt, der kan anfægtes i medfør af denne bestemmelse. Retten tilføjede i den appellerede doms præmis 42, at sagsøgerne i første instans havde nedlagt påstand om, at Rådets »beslutning« om ikke at vedtage en endelig antidumpingtold blev annulleret, hvilken beslutning udgøres af »resultatet af den skriftlige procedure af 16. maj 1997«.
- 15 Inden Retten traf afgørelse med hensyn til, om Rådets manglende vedtagelse af det af Kommissionen fremsatte forslag til forordning om indførelse af en endelig antidumpingtold kunne betragtes som en anfægtelig retsakt, undersøgte Retten, i hvilket omfang appellanterne havde et retskrav på, at Rådet vedtager en forordning om indførelse af en endelig antidumpingtold. Retten bemærkede i den appellerede doms præmis 44 først, at der ikke findes nogen bestemmelse i traktaten, som pålægger Rådet efter forslag fra Kommissionen at vedtage en forordning om indførelse af en endelig antidumpingtold. Retten fastslog herefter i den appellerede doms præmis 46-49, at grundforordningen imidlertid ikke gav appellanterne et retskrav på, at Rådet vedtager et sådant forslag til forordning om indførelse af en endelig antidumpingtold. Endelig bemærkede Retten i den

appellerede doms præmis 50 og 51, at det ikke kan udledes af aftalen om anvendelsen af artikel VI i den almindelige overenskomst om told og udenrigshandel 1994 (EFT L 336, s. 103, herefter »antidumpingkodeksen«), at Rådet skulle være forpligtet til at vedtage en endelig antidumpingtold. Retten konkluderede i den appellerede doms præmis 52, at appellanterne ikke med føje kunne gøre gældende, at de har et retskrav på, at Rådet vedtager et forslag til forordning om indførelse af en endelig antidumpingtold, som det får forelagt af Kommissionen.

- 16 Retten bemærkede i den appellerede doms præmis 53, at det var i lyset af disse konstateringer, der følger både af traktatens og grundforordningens opbygning, at det skulle afgøres, om appellanterne kunne anlægge et annulationssøgsmål i en situation som den foreliggende. Retten konkluderede i den henseende i den appellerede doms præmis 56, at eftersom der ved den afstemning, der blev foretaget i Rådet den 16. maj 1997 på grundlag af en skriftlig procedure, ikke havde kunnet opnås et simpelt flertal for det af Kommissionen fremsatte forslag til forordning om indførelse af en endelig antidumpingtold, fulgte det heraf, at Rådet ikke havde truffet nogen beslutning. Retten tilføjede i den appellerede doms præmis 57 og 58, at den blotte omstændighed, at det ved afslutningen af afstemningen i Rådet kunne konstateres, at det flertal, der kræves til vedtagelse af et sådant forslag til forordning, ikke er til stede, ikke i sig selv udgør en retsakt, der kan anfægtes i medfør af traktatens artikel 173, idet forholdet er det, at når et positivt afstemningsresultat udgør den retlige måde, hvorved retsakten vedtages, er et negativt afstemningsresultat derimod alene udtryk for, at der ikke foreligger nogen beslutning.
- 17 For så vidt angår appellanternes argument om, at den manglende domstolsbeskyttelse, som følger af, at deres påstand om annulation afvises, bemærkede Retten i den appellerede doms præmis 59, at den domstolskontrol, appellanterne kunne påberåbe sig, skulle afpasses efter de beføjelser, der inden for antidumpingområdet er tillagt Fællesskabets institutioner (dom af 4.10.1983, sag 191/82, Fediol mod Kommissionen, Sml. s. 2913, præmis 29). Retten tilføjede, at den situation, som Kommissionen befinder sig i, navnlig for så vidt angår undersøgelsen af klagen og de følger, den efter Kommissionens opfattelse skal have, ikke kan sammenlignes med Rådets situation. Selv om det ifølge Retten tilkommer Rådet, der er blevet forelagt et forslag til forordning om indførelse af en endelig antidumpingtold, at optage dette forslag på dagsordenen for sine møder, er Rådet ikke forpligtet til at vedtage et sådant forslag.

- 18 Retten understregede i den appellerede doms præmis 60, at såfremt Rådets manglende vedtagelse af en forordning om indførelse af en endelig antidumpingtold er udtryk for forsømmelighed, fordi den eksempelvis måtte være behæftet med en alvorlig procedurefejl, bevarer appelleranterne muligheden for at anlægge et erstatningssøgsmål på grundlag af EF-traktatens artikel 178 og 215 (nu artikel 235 EF og 288 EF).
- 19 Retten konkluderede derefter i den appellerede doms præmis 61, at annullations-søgsmålet måtte afvises.
- 20 Retten bemærkede i øvrigt i den appellerede doms præmis 62, at appelleranterne i deres bemærkninger til den af Rådet rejste formalitetsindsigelse også havde anfægtet lovligheden af den negative retsakt, hvilket efter deres opfattelse er en følge af, at den frist på 15 måneder, der er fastsat i grundforordningens artikel 6, stk. 9, var udløbet. Retten bemærkede hertil i den appellerede doms præmis 63, at appelleranterne havde nedlagt en ny påstand, hvilket er i strid med artikel 19 i EF-statutten for Domstolen og artikel 44 i Rettens procesreglement. En sådan påstand måtte derfor afvises. Retten tilføjede i den appellerede doms præmis 64, at under alle omstændigheder kunne den omstændighed, at den frist, der er fastsat i grundforordningens artikel 6, stk. 9, var udløbet, ikke i sig selv udgøre en beslutning fra Rådet, der kan gøres til genstand for et annullationssøgsmål på grundlag af traktatens artikel 173.
- 21 For så vidt dernæst angik erstatningssøgsmålet fastslog Retten først i den appellerede doms præmis 86, at appelleranternes principale påstand, hvorefter Rådet var forpligtet til at vedtage det af Kommissionen fremsatte forslag til forordning om indførelse af en endelig antidumpingtold og havde handlet ansvarspådragende ved ikke at vedtage det, måtte forkastes af de grunde, der var anført i den appellerede doms præmis 43-52.

- 22 Retten fastslog dernæst i den appellerede doms præmis 87, at de mangler, appellanterne havde påberåbt sig subsidiært, også hvilede på den forkerte forudsætning, at de har et retskrav på, at Rådet vedtager en sådan forordning.
- 23 Retten forkastede således i den appellerede doms præmis 87 og 89 først appellanternes argumenter, hvorefter Rådet ikke havde taget hensyn til de faktiske omstændigheder, Kommissionen havde fastslået, og at der var tale om en tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning.
- 24 Retten udtalte herefter i den appellerede doms præmis 90, at anbringendet om, at der var tale om ulovlighed som følge af den påståede manglende begrundelse, ikke kunne tages til følge. Efter at Retten på det punkt havde bemærket, at EF-traktatens artikel 190 (nu artikel 253 EF) bestemmer, at forordninger, direktiver og beslutninger, som vedtages af bl.a. Rådet, skal begrundes, fastslog Retten, at det fremgik af undersøgelsen af, om annullationssøgsmålet kunne antages til realitetsbehandling, at Rådet ikke havde vedtaget nogen retsakt.
- 25 Retten forkastede endelig i den appellerede doms præmis 91 appellanternes argumentation, hvorefter de processuelle rettigheder ikke var blevet overholdt. Retten bemærkede nærmere, at disse argumenter i realiteten udgjorde en del af deres principale anbringende, hvormed de søgte at godtgøre, at Rådet er forpligtet til at vedtage et forslag til forordning om indførelse af en endelig antidumpingtold. Retten fremhævede, at appellanterne ikke bestred, at samtlige de processuelle rettigheder, som grundforordningen tillægger dem, var blevet overholdt, men de gjorde gældende, at hvis Rådet, som det er tilfældet i denne sag, kunne undlade at vedtage et sådant forslag til forordning, ville disse rettigheder blive tilsidesat. Retten bemærkede dog afslutningsvis, at muligheden for, at Rådet ikke vedtager et forslag til forordning om indførelse af en endelig antidumpingtold, er en uadskillelig del af såvel traktatens som af grundforordningens opbygning.

- 26 Retten konkluderede herefter i den appellerede doms præmis 92, at erstatningspåstanden ikke kunne tages til følge, idet Rådet ikke havde handlet ansvars-pådragende.

Appellen

- 27 Appellanterne har nedlagt følgende påstande:

- Den appellerede dom ophæves.
- Rådets beslutning om ikke at vedtage det af Kommissionen fremsatte forslag til forordning om indførelse af en endelig antidumpingtold annulleres.
- Der gives appellanterne medhold i erstatningspåstanden, og sagen hjemvises til Retten med henblik på fastsættelse af erstatningsbeløbet.
- Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger, såvel for Retten som for Domstolen.

- 28 Appellanterne har fremført fire anbringender til støtte for appellen. Med de tre første anbringender har de gjort gældende, at Retten har tilsidesat traktatens artikel 173 samt det generelle princip om kohærens ved at fastslå, at Rådets beslutning om ikke at vedtage det af Kommissionen fremsatte forslag til

forordning om indførelse af en endelig antidumpingtold ikke udgjorde en anfægtelig retsakt, og følgelig afvise annullationspåstanden. Med det fjerde anbringende har appellanterne gjort gældende, at Retten har tilsidesat traktatens artikel 190 og 215 samt det generelle princip om kohærens ved at frifinde Rådet for erstatningspåstanden.

- 29 Rådet har nedlagt påstand om, at appellen forkastes, og om, at appellanterne tilpligtes at betale sagens omkostninger.
- 30 Det Forenede Kongerige har ikke indgivet skriftlige indlæg og har heller ikke afgivet mundtligt indlæg.

Det første, andet og tredje anbringende

Parternes argumenter

- 31 Med det første anbringende har appellanterne gjort gældende, at Retten har tilsidesat traktatens artikel 173, henset til antidumpingkodeksen, samt det generelle princip om kohærens ved at fastslå, at Rådets beslutning om ikke at vedtage det forslag til forordning om indførelse af en endelig antidumpingtold, som Kommissionen havde fremsat, ikke udgjorde en anfægtelig retsakt.
- 32 Appellanterne har nærmere anført, at når en institution handler som led i en procedure, der er reguleret af en forordning, som tillægger de berørte parter proceduremæssige rettigheder, udgør enhver retsakt fra institutionen, som i

praksis svarer til en henlæggelse af sagen, en akt, der kan prøves i henhold til traktatens artikel 173 (jf. dommen i sagen Fediol mod Kommissionen, præmis 28-31, samt dom af 11.10.1983, sag 210/81, Demo-Studio Schmidt mod Kommissionen, Sml. s. 3045, af 28.3.1985, sag 298/83, CICCE mod Kommissionen, Sml. s. 1105, og af 17.11.1987, forenede sager 142/84 og 154/84, BAT og Reynolds mod Kommissionen, Sml. s. 4487, der alle er nævnt i Rettens dom af 18.9.1992, sag T-24/90, Automec mod Kommissionen, Sml. II, s. 2223, præmis 78).

- 33 Tilsvarende fremgår det ifølge appellanterne af Fællesskabets retsinstitutters praksis, at såfremt en institution afslår anmodningen fra en sagsøger under sidste etape af en procedure, der er indført på grundlag af en forordning, har et sådant afslag bindende retsvirkninger, som kan berøre sagsøgerens interesser og medføre en væsentlig ændring af sagsøgerens retsstilling (jf. Rettens dom af 25.6.1998, sag T-120/96, Lilly Industries mod Kommissionen, Sml. II, s. 2571, præmis 53).
- 34 Appellanterne har påpeget, at når Rådet har behandlet Kommissionens forslag, har det handlet inden for rammerne af grundforordningen, som tillægger de berørte, navnlig klagere, proceduremæssige rettigheder. I kraft af den omtvistede beslutning er sagen faktisk blevet afsluttet under sidste etape af proceduren, og klagerne, herunder appellanternes, anmodning om, at der blev truffet antidumpingforanstaltninger, blev afvist. Selv om Rådet hævder, at den nævnte beslutning ikke var endelig, må det nødvendigvis antages, at den er blevet det ved udløbet af den frist på 15 måneder, der er fastsat i grundforordningens artikel 6, stk. 9.
- 35 Med det andet anbringende har appellanterne gjort gældende, at Retten har tilsidesat artikel 19 i EF-statutten for Domstolen og artikel 44 i Rettens procesreglement ved at fastslå, at appellanterne havde nedlagt en ny påstand ved i deres bemærkninger til den af Rådet rejste formalitetsindsigelse at henvise til udløbet af den frist på 15 måneder, der er fastsat i grundforordningens artikel 6, stk. 9.

- 36 Appellanterne har nærmere anført, at de alene havde nedlagt påstand om annullation af beslutningen, dvs. Rådets beslutning om ikke at vedtage en endelig antidumpingtold, idet der ikke kunne opnås simpelt flertal for Kommissionens forslag. Appellanterne har præciseret, at de ikke påberåbte sig fristen på 15 måneder som et ny argument, men som et bevis på, at sagen ikke på ubestemt tid kunne forblive uafsluttet, og at der under en eller anden form måtte træffes en endelig beslutning.
- 37 Med det tredje anbringende har appellanterne gjort gældende, at Retten har tilsidesat traktatens artikel 173, henset til antidumpingkodeksen, ved at fastslå, at udløbet af den frist på 15 måneder, der er fastsat i grundforordningens artikel 6, stk. 9, ikke i sig selv udgjorde en beslutning fra Rådet, der kunne være genstand for et annullationssøgsmål.
- 38 Herooverfor har Rådet med hensyn til det første anbringende principalt gjort gældende, at den kritik, appellanterne har rejst i forbindelse med dette anbringende, må afvises. Appellanterne er ikke fremkommet med præcise indvendinger mod den urigtige retsanvendelse, som Retten måtte har foretaget, men har snarere villet gentage de retlige argumenter, de allerede fremførte i første instans.
- 39 Rådet har subsidiært anført, at appellanternes bemærkninger om, at der findes en anfægtelig retsakt, heller ikke er holdbare. Rådet har bestridt appellanternes bemærkning, hvorefter en administrativ procedure på antidumpingområdet eller på andre områder nødvendigvis og i alle tilfælde skal afsluttes med vedtagelsen af en retsakt, der kan anfægtes. Herved tages der ikke hensyn til de særegenheder omkring beslutningsprocessen, der i grundforordningen er indført med hensyn til antidumpingforanstaltninger.

- 40 På konkurrencerettens område tilkommer det ifølge Rådet altid Kommissionen at træffe beslutninger, der afslutter proceduren. Desuden handler Kommissionen herved som en administrativ institution og inden for grænser, der er helt forskellige fra dem, der gælder for Rådet, når det i sin egenskab af lovgiver handler på antidumpingområdet på forslag af Kommissionen. Den sammenligning, appellanterne har foretaget med retspraksis i konkurrencesager, er følgelig ikke relevant.
- 41 Rådet har tilføjet, at i de sager, der var baggrunden for dommen i sagen Fediol mod Kommissionen og Rettens domme i sagerne Automec mod Kommissionen og Lilly Industries mod Kommissionen, havde Kommissionen vedtaget formelle beslutninger, mens Rådet i den foreliggende sag ikke har vedtaget nogen beslutning.
- 42 For så vidt dernæst angår de argumenter, der i forbindelse med det første og det tredje anbringende er baseret på antidumpingkodeksen, har Rådet anført, at de må afvises, idet de for første gang er blevet fremført under appelsagen, men ikke blev gjort gældende for Retten.
- 43 Rådet har subsidiært anført, at appellanternes bemærkninger er ubegrundede. For det første fremgår det ifølge Rådet af fast retspraksis, at appellanterne ikke direkte kan påberåbe sig antidumpingkodeksens bestemmelser. For det andet kan appellanterne som repræsentanter for EF-erhvervsgrenen ikke under nogen omstændigheder påberåbe sig de relevante bestemmelser i antidumpingkodeksen, idet de ikke tilsigter at beskytte denne erhvervsgren. For det tredje er appellanternes fortolkning af bestemmelserne i denne kodeks helt fejlagtig.
- 44 Endelig har Rådet gjort gældende, at appellanternes andet anbringende må afvises, idet det vedrører bemærkninger fra Retten, som alt i alt ikke har haft betydning for sagens afgørelse.

- 45 Rådet har tilføjet, at det andet anbringende under alle omstændigheder ikke er holdbart. Indtil appellanterne indgav deres bemærkninger vedrørende formalitetsindsigelsen til Retten, havde de hævdet, at det var »resultatet af den skriftlige procedure af 16. maj 1997« og ikke udløbet af femtenmånedersperioden, der var den anfægtede akt.

Domstolens bemærkninger

— Formaliteten

- 46 For så vidt først angår den formalitetsindsigelse, Rådet har rejst over for det første anbringende, der er fremført til støtte for appellen, bemærkes, at det fremgår af EF-traktatens artikel 168 A (nu artikel 225 EF), artikel 51, stk. 1, i EF-statutten for Domstolen og artikel 112, stk. 1, første afsnit, litra c), i Domstolens procesreglement, at et appelskrift præcist skal angive, hvilke elementer der anfægtes i den dom, som påstås ophævet, samt de retlige argumenter, der særligt støtter denne påstand (dom af 4.7.2000, sag C-352/98 P, Bergaderm og Goupil mod Kommissionen, Sml. I, s. 5291, præmis 34).
- 47 Dette krav er ikke opfyldt, når appelskriftet — endog uden at indeholde en argumentation, der har til formål præcist at angive den retlige fejl, den appellerede dom angiveligt er behæftet med — blot gentager de anbringender og argumenter, der allerede er blevet fremført for Retten. En sådan appel har i realiteten kun til formål at opnå, at de i stævningen for Retten fremsatte påstande pådømmes endnu en gang, hvilket ligger uden for Domstolens kompetence (dommen i sagen Bergaderm og Goupil mod Kommissionen, præmis 35).

- 48 I denne sag anfægter appellanterne imidlertid med deres første anbringende konkrete punkter i den appellerede dom, og anbringendet indeholder en argumentation, der skal godtgøre, at Retten har foretaget en urigtig rets anvendelse ved at antage, at Rådets beslutning om ikke at vedtage det forslag til forordning om indførelse af en endelig antidumpingtold, som Kommissionen havde fremsat, ikke kunne anses for en anfægtelig retsakt.
- 49 Den første formalitetsindsigelse vedrørende appellanternes gentagelse af de argumenter, der allerede blev fremsat for Retten, kan således ikke tages til følge.
- 50 For så vidt dernæst angår formalitetsindsigelsen vedrørende de argumenter, der er baseret på antidumpingkodeksen, og som appellanterne har fremført som led i det første og tredje anbringende, fremgår det, således som generaladvokaten har anført i punkt 56 i forslaget til afgørelse, at appellanterne udelukkende har nedlagt påstand om, at grundforordningens bestemmelser fortolkes i overensstemmelse med antidumpingkodeksen. En sådan henvisning til antidumpingkodeksen, som ikke ændrer sagsgenstanden, som den var for Retten, er ikke i strid med artikel 113, stk. 2, i Domstolens procesreglement.
- 51 Herefter kan heller ikke den anden formalitetsindsigelse tages til følge.
- 52 Endelig bemærkes for så vidt angår påstanden om afvisning af appellanternes andet anbringende, at Rådet reelt har anført, at dette anbringende ikke er relevant. Den omstændighed, at et fremført anbringende ikke er relevant, vedrører imidlertid grundlaget for appellen og berører ikke formaliteten.

53 Denne sidste formalitetsindsigelse kan derfor heller ikke tages til følge.

— Realiteten

- 54 Med hensyn til spørgsmålet om, hvorvidt den omstændighed, at Rådet ikke vedtager et forslag til forordning om indførelse af en endelig antidumpingtold, udgør en retsakt, der kan prøves i medfør af traktatens artikel 173, bemærkes, at ifølge fast retspraksis foreligger der kun retsakter eller beslutninger, der kan gøres til genstand for et annullationssøgsmål i medfør af denne bestemmelse, når foranstaltningerne har retligt bindende virkninger, som kan berøre sagsøgernes interesser (jf. bl.a. dom af 22.6.2000, sag C-147/96, Nederlandene mod Kommissionen, Sml. I, s 4723, præmis 25).
- 55 Det fremgår i øvrigt af samme faste retspraksis, at retsakter, hvis tilblivelse omfatter flere stadier, navnlig sådanne, som afslutter en intern procedure, principielt kun kan anfægtes, hvis det drejer sig om foranstaltninger, som definitivt fastlægger Kommissionens eller Rådets standpunkt som afslutning på denne procedure, modsat foreløbige foranstaltninger, der har til formål at forberede den endelige beslutning (jf. dommen i sagen Nederlandene mod Kommissionen, præmis 26).
- 56 I øvrigt bemærkes, at en retsakt, der ikke kan afføde retsvirkninger og heller ikke har til formål at skabe sådanne virkninger, ikke kan gøres til genstand for et annullationssøgsmål. Ved afgørelsen af, om en anfægtet retsakt har sådanne virkninger, skal vægten lægges på dens indhold (jf. bl.a. dommen i sagen Nederlandene mod Kommissionen, præmis 26 og 27).

- 57 For så vidt angår den foreliggende sag fremgår det, at Rådet den 21. maj 1997 offentliggjorde en pressemeddelelse, hvori det anførtes, at den skriftlige procedure vedrørende indførelsen af en endelig antidumpingtold var udløbet den 16. maj 1997 med negativt resultat.
- 58 Desuden besvarede Rådets Generalsekretariat den 24. juni 1997 en anmodning om oplysninger fra Eurocoton med, at »Rådet ved skriftlig procedure, der blev afsluttet den 16. maj 1997, havde fastslået, at der ikke kunne opnås det simple flertal, der [var] nødvendigt for at vedtage den [omhandlede] forordning«.
- 59 I lyset heraf fremgår det, at ved afslutningen af afstemningen den 16. maj 1997 tog Rådet stilling til Kommissionens forslag.
- 60 Det skal tilføjes, at den maksimale frist på 15 måneder, der er fastsat for institutionerne til at afslutte undersøgelsen og, i givet fald, indføre en endelig antidumpingtold, jf. grundforordningens artikel 6, stk. 9, udløb nogle dage senere, nemlig den 21. maj 1997.
- 61 Retten fandt i den appellerede doms præmis 62-64, at appellanterne ved i deres bemærkninger til Rådets formalitetsindsigelse at henvise til, at denne frist var udløbet, havde nedlagt en ny påstand, hvilket ikke kunne ske på dette stadium af sagen, og at den omstændighed, at den pågældende frist var udløbet, under alle omstændigheder ikke kunne anses for en retsakt, der kan anfægtes.

- 62 Det fremgår heraf, at appellanterne med påberåbelsen af, at femtenmånedersfristen var udløbet, ikke har nedlagt påstand om annullation af en anden retsakt end den, søgsmålet vedrører, men blot anført, at selv om det antages, at afvisningen af Kommissionens forslag den 16. maj 1997 ikke udgjorde en endelig stillingtagen, fik afvisningen denne karakter den 21. maj 1997, hvor femtenmånedersfristen udløb.
- 63 Udløbet af denne frist findes herefter at være en omstændighed, der skal tages i betragtning ved afgørelsen af, om Rådets beslutning om ikke at vedtage det forslag til forordning om indførelse af en endelig antidumpingtold, som Kommissionen havde fremsat, er en retsakt, der kan anfægtes.
- 64 I den forbindelse er der grund til at bemærke, at efter udløbet af den frist på 15 måneder, der er fastsat i grundforordningens artikel 6, stk. 9, kunne Rådet ikke længere vedtage dette forslag til forordning. Heraf følger, at Rådets stillingtagen til det nævnte forslag til forordning, der udgør en stiltiende afvisning af forslaget, blev endeligt ved udløbet af femtenmånedersfristen, dvs. den 21. maj 1997.
- 65 Det må følgelig fastslås, at Rådets manglende vedtagelse af det af Kommissionen fremsatte forslag til forordning om indførelse af en endelig antidumpingtold,

sammenholdt med udløbet af femtenmånedersfristen, definitivt fastlagde Rådets synspunkt under den sidste etape af antidumpingproceduren.

- ⁶⁶ I øvrigt bemærkes, at denne manglende vedtagelse har berørt interesserne for Eurocoton og de øvrige appellanter, som havde anmodet om antidumpingundersøgelsen. Det fremgår således af forordning nr. 2208/96 og af appellanternes argumenter, at Eurocoton indgav klagen på EF-erhvervsgrenens vegne, og at Eurocoton blev støttet af de øvrige appellanter.
- ⁶⁷ I betragtning af det anførte fremgår det, at Rådets manglende vedtagelse af det forslag til forordning om indførelse af en endelig antidumpingtold, som Kommissionen havde fremsat, har alle de kendetegn, der er karakteristiske for en retsakt, der kan anfægtes i medfør af traktatens artikel 173, idet den har affødt bindende retsvirkninger, der kan berøre appellanternes interesser.
- ⁶⁸ Det forhold, at den procedure, som Rådets endelige stillingtagen er et led i, er fastsat i en forordning, kan ikke i den foreliggende sag ændre noget herved.
- ⁶⁹ I den forbindelse bemærkes, at som generaladvokaten har anført i punkt 84 i forslaget til afgørelse, svarer antidumpingproceduren på flere punkter til en administrativ procedure.
- ⁷⁰ På dette område handler Rådet således inden for rammerne af en ordning, nemlig grundforordningen, som fastsætter klart definerede grænser for institutionernes

beføjelser og yder de berørte erhvervsdrivende og deres faglige sammenslutninger proceduremæssige garantier.

- 71 Rådet handler herved inden for en retlig ramme, som det har pålagt sig selv, og hvori de betingelser, hvorunder en antidumpingforordning skal vedtages, samt det skøn, Rådet har ved afgørelsen af, om sådanne foranstaltninger skal træffes eller ej, er præciseret.
- 72 I den forbindelse skal det tilføjes, at der ved Fællesskabets retsinstanser kan anlægges sag ikke alene til prøvelse af forordninger om indførelse af en endelig antidumpingtold, der vedtages som afslutning på antidumpingproceduren, men også til prøvelse af Kommissionens eller Rådets beslutninger om at afslutte antidumpingproceduren uden at indføre en antidumpingtold (jf. dom af 28.11.1989, sag C-121/86, *Epicheiriseon Metalleftikon Viomichanikon kai Naftiliakon m.fl. mod Rådet*, Sml. s. 3919, og af 27.11.1991, sag C-315/90, *Gimelec m.fl. mod Kommissionen*, Sml. I, s. 5589).
- 73 Det skal ligeledes bemærkes, at selv om forordninger om indførelse af antidumpingtold på grundlag af deres karakter og rækkevidde er almengyldige, idet de finder anvendelse på de erhvervsdrivende i almindelighed, kan de dog ikke alene berøre EF-producenter individuelt i disses egenskab af klagere (jf. bl.a. dommen i sagen *Fediol mod Kommissionen*, præmis 27-30), men under visse omstændigheder også producenter og eksportører af det pågældende produkt, der hævdes at have praktiseret dumping, samt, under visse omstændigheder, importørerne af det pågældende produkt (jf. bl.a. dom af 14.3.1990, forenede sager C-133/87 og C-150/87, *Nashua Corporation m.fl. mod Kommissionen og Rådet*, Sml. I, s. 719, præmis 14-20).

- 74 Det fremgår af ovennævnte bemærkninger, at Retten har tilsidesat traktatens artikel 173, når den i den appellerede doms præmis 61, 63 og 64 har fastslået, at annullationssøgsmålet måtte afvises, idet der ikke forelå en anfægtelig retsakt.
- 75 Den appellerede dom må herefter ophæves, for så vidt som Rådet herved blev frifundet for appellanternes annullationspåstand.

Det fjerde anbringende

- 76 Med det fjerde anbringende har appellerterne gjort gældende, at Retten med frifindelsen af Rådet for erstatningspåstanden har tilsidesat traktatens artikel 190 og 215 samt det generelle princip om kohærens.
- 77 De har nærmere anført, at såfremt Domstolen måtte nå frem til, at Retten har foretaget en urigtig retsanvendelse ved at finde, at der ikke var nogen anfægtelig retsakt, må Domstolen også konkludere, at Retten har foretaget en urigtig retsanvendelse, når den i den appellerede doms præmis 90 forkastede argumenterne om, at den pågældende retsakt ikke indeholdt nogen begrundelse.
- 78 Rådet har gjort gældende, at appellanternes kritiske bemærkninger må afvises, idet de ikke opfylder de krav til præcision, der er opstillet i artikel 112, stk. 1, første afsnit, litra c), i Domstolens procesreglement.

- 79 Hertil bemærkes, at i modsætning til det af Rådet anførte findes appellanternes argumenter at være tilstrækkeligt klare til, at de opfylder de betingelser, der er opstillet i artikel 112, stk. 1, første afsnit, litra c), i Domstolens procesreglement, og til at Domstolen kan udøve sin legalitetskontrol med hensyn til det argument, der er indeholdt i den appellerede doms præmis 90.
- 80 For så vidt angår realiteten må det således fastslås, at når Retten med urette nåede frem til, at beslutningen om ikke at vedtage det forslag til forordning om indførelse af en endelig antidumpingtold, som Kommissionen havde fremsat, ikke var en anfægtelig retsakt, er bemærkningen i den appellerede doms præmis 90, hvorefter argumentet om manglende begrundelse ikke kunne tages til følge, fordi der ikke forelå nogen anfægtelig retsakt, heller ikke holdbart.
- 81 Den appellerede dom må herefter ophæves i relation til appellanterne, for så vidt som Rådet herved blev frifundet for erstatningspåstanden.

De påstande, der blev nedlagt i første instans

- 82 I henhold til artikel 61 i statutten for Domstolen kan Domstolen, hvis den giver appellanten medhold og ophæver den af Retten truffene afgørelse, selv træffe endelig afgørelse, hvis sagen er moden til påkendelse. Dette findes at være tilfældet i den foreliggende sag.

Annulationspåstanden

Formaliteten

- 83 Det skal fastslås, at i første instans havde Rådet rejst en formalitetsindsigelse som følge af, at der ikke forelå nogen anfægtelig retsakt, og derudover fremført to andre indsigelser. For det første havde appellerterne ifølge Rådet ikke nogen retlig interesse i en annulation af Rådets afvisning af det forslag til forordning om indførelse af en endelig antidumpingtold, som Kommissionen havde fremsat, idet dette forslag til forordning ikke længere kunne vedtages efter udløbet af den frist på 15 måneder, der er fastsat i grundforordningens artikel 6, stk. 9. For det andet var ingen af appellerterne, bortset fra Eurocoton, individuelt berørt af den nævnte afvisning.
- 84 For så vidt angår den første indsigelse bemærkes, at selv om Rådet efter udløbet af fristen på 15 måneder ikke længere kunne vedtage det forslag til forordning om indførelse af en endelig antidumpingtold, som Kommissionen havde fremsat, står det dog fast, at Rådet skal tage en annulation af sin beslutning om ikke at vedtage det nævnte forslag (herefter »den omtvistede beslutning«) i betragtning, når det skal tage stilling til et nyt forslag fra Kommissionen til forordning om indførelse af en endelig antidumpingtold, navnlig såfremt dette forslag måtte være en opfølgning på en klage, som appellerterne havde indgivet. Heraf følger, at appellerterne har en retlig interesse i at anlægge annulationssøgsmålet.

- 85 For så vidt angår den anden indsigelse har Rådet ikke bestridt, at Eurocoton i sin egenskab af klager er individuelt berørt af den omtvistede beslutning. Selv om klagen er indgivet af Eurocoton, følger det, som allerede bemærket ovenfor i præmis 66, af forordning nr. 2208/96 og af appellanternes argumentation for Retten, at klagen er indgivet på vegne af EF-erhvervsgrenen, og at den var støttet af en række EF-producenter, der repræsenterer det meste af fællesskabsproduktionen af det tilsvarende produkt, og navnlig af de øvrige appellanter. Herefter findes også de øvrige appellanter, som stod bag klagen, at være individuelt berørt af den omtvistede beslutning.
- 86 For så vidt som annullationspåstanden er anlagt af appellanterne, må den følgelig fremmes til realitetsbehandling.

Realiteten

- 87 Som generaladvokaten har anført i punkt 112 og 113 i forslaget til afgørelse, gør appellanterne til støtte for annullationspåstanden nu kun gældende, at Rådet har tilsidesat begrundelsespligten, idet det ikke har angivet, hvorfor det forslag til forordning om indførelse af en endelig antidumpingtold, som Kommissionen havde fremsat, blev afvist.

- 88 Det bemærkes herved, at i henhold til fast retspraksis skal den begrundelse, som kræves i henhold til traktatens artikel 190, tilpasses karakteren af den pågældende retsakt og klart og utvetydigt angive de betragtninger, som den institution, der har udstedt den anfægtede retsakt, har lagt til grund, således at de berørte parter kan få kendskab til grundlaget for den trufne foranstaltning, og således at den kompetente ret kan udøve sin prøvelsesret. Det nærmere indhold af begrundelseskravet skal fastlægges i lyset af den konkrete sags omstændigheder, navnlig indholdet af den pågældende retsakt, indholdet af de anførte grunde samt den interesse, som retsaktens adressater samt andre, der må anses for umiddelbart og individuelt berørt af retsakten, kan have i begrundelsen. Det kræves ikke, at begrundelsen angiver alle de forskellige relevante faktiske og retlige momenter, da spørgsmålet, om en beslutnings begrundelse opfylder kravene efter traktatens artikel 190, ikke blot skal vurderes i forhold til ordlyden, men ligeledes til den sammenhæng, hvori den indgår, samt under hensyn til alle de retsregler, som gælder på det pågældende område (jf. bl.a. dom af 9.1.2003, sag C-76/00 P, Petrotub og Republica mod Rådet, Sml. I, s. 79, præmis 81 og de deri nævnte afgørelser).
- 89 Når Rådet beslutter ikke at vedtage et forslag til forordning om indførelse af en endelig antidumpingtold, påhviler det Rådet at give en tilstrækkelig begrundelse, hvoraf det klart og utvetydigt fremgår, hvorfor dette forslag i lyset af grundforordningens bestemmelser ikke skal vedtages.
- 90 Det skal i den forbindelse præciseres, at grundforordningens artikel 9, stk. 4, bestemmer, at fremgår det af den endelige konstatering af de faktiske omstændigheder, at der finder dumping sted og forvoldes skade som følge heraf, og det af hensyn til beskyttelsen af Fællesskabets interesser er påkrævet at gribe ind i henhold til samme forordnings artikel 21, »træffer Rådet [...] afgørelse om indførelse af en endelig antidumpingtold«.

- 91 En overholdelse af begrundelsespligten forudsætter således, at det af den omtvistede retsakt fremgår, at der ikke finder dumping sted eller forvoldes skade som følge heraf, og at det heller ikke af hensyn til beskyttelsen af Fællesskabets interesser er påkrævet at gribe ind.
- 92 Grundforordningens artikel 21, stk. 1, bestemmer, at »[d]e foranstaltninger, der fastsættes på grundlag af den konstaterede dumping og deraf følgende skade, [...] ikke [må] anvendes, når myndighederne på grundlag af alle fremlagte oplysninger klart kan fastslå, at det ikke er i Fællesskabets interesse at anvende sådanne foranstaltninger«.
- 93 For så vidt angår den foreliggende sag bemærkes, at som det fremgår af Rådets pressemeddelelse og Rådets svar på en anmodning om oplysninger fra Eurocoton, var den eneste begrundelse for den manglende vedtagelse af det forslag til forordning om indførelse af en endelig antidumpingtold, som Kommissionen havde fremsat, at der ikke var flertal for forslaget.
- 94 Det følger af det anførte, at sådanne oplysninger om resultatet af afstemningen i Rådet ikke opfylder begrundelsespligten i henhold til traktatens artikel 190.
- 95 Den omtvistede beslutning må herefter annulleres, for så vidt som den vedrører appellerne.

Erstatningspåstanden

- 96 Det skal fastslås, at appellanterne til støtte for erstatningspåstanden nu alene påberåber sig, at den omtvistede beslutning er utilstrækkeligt begrundet.
- 97 Hertil bemærkes, at det følger af fast retspraksis, at fællesskabsretten anerkender en ret til erstatning, såfremt tre betingelser er opfyldt, nemlig at den bestemmelse, der er overtrådt, har til formål at tillægge borgerne rettigheder, at overtrædelsen er tilstrækkelig kvalificeret, og at der er en direkte årsagsforbindelse mellem tilsidesættelsen af den forpligtelse, der påhviler den, der har udstedt retsakten, og de skadelidtes tab (jf. bl.a. dom af 10.12.2002, sag C-312/00 P, Kommissionen mod Camar og Tico, Sml. I, s. 11355, præmis 53, og af 10.7.2003, sag C-472/00 P, Kommissionen mod Fresh Marine, Sml. I, s. 7541, præmis 25).
- 98 Det skal ligeledes bemærkes, at efter fast retspraksis kan Fællesskabet ikke ifalde ansvar, blot fordi en retsakt eventuelt ikke er begrundet (jf. dom af 15.9.1982, sag 106/81, Kind mod EØF, Sml. s. 2885, præmis 14, og af 6.6.1990, sag C-119/88, AERPO m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 2189, præmis 20).
- 99 Selv om proceduren vedrørende antidumpingtold som fremhævet ovenfor i præmis 69 i flere henseender svarer til en administrativ procedure, er den omstændighed, at en retsakt, der afslutter en sådan procedure, ikke er tilstrækkeligt begrundet, heller ikke i sig selv tilstrækkelig til, at Fællesskabet ifalder ansvar.
- 100 Rådet vil herefter være at frifinde for erstatningspåstanden.

Sagens omkostninger

- ¹⁰¹ I henhold til artikel 122, stk. 1, i Domstolens procesreglement skal Domstolen træffe afgørelse om sagens omkostninger, såfremt der gives appellanten medhold, og Domstolen selv endeligt afgør sagen.
- ¹⁰² For så vidt angår omkostningerne i forbindelse med sagen i første instans, skal det præciseres, at i henhold til artikel 69, stk. 3, kan Domstolen fordele sagens omkostninger eller bestemme, at hver part skal bære sine egne omkostninger, hvis hver af parterne henholdsvis taber eller vinder på et eller flere punkter. Da Rådet og appellanterne begge har tabt på et punkt, bør de bære deres egne omkostninger vedrørende sagens behandling i første instans.
- ¹⁰³ For så vidt angår omkostningerne i forbindelse med behandlingen af appellen bemærkes, at i henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, som ifølge artikel 118 finder anvendelse i appelsager, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da Rådet tabt sagen, og appellanterne har nedlagt påstand om, at Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger, bør Rådet betale sagens omkostninger vedrørende appelsagen.
- ¹⁰⁴ I medfør af procesreglementets artikel 69, stk. 4, der også i henhold til artikel 118 finder anvendelse i appelsager, bærer medlemsstater, der er indtrådt i en sag, deres egne omkostninger. I medfør af denne bestemmelse bærer Det Forenede Kongerige sine egne omkostninger, såvel vedrørende sagens behandling i første instans som i appelledet.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN

- 1) Den af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans afsagte dom af 29. november 2000 i sagen Eurocoton m.fl. mod Rådet (sag T-213/97) ophæves, for så vidt som den vedrører appellerne.
- 2) Den af Rådet for Den Europæiske Union truffede beslutning af 16. maj 1997, som blev endelig den 21. maj 1997, om ikke at vedtage det forslag til Rådets forordning (EF) om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af ubleget stof af bomuld med oprindelse i Den Kinesiske Folkerepublik, Egypten, Indien, Indonesien, Pakistan og Tyrkiet (dok. KOM(97) 160 endelig udg.), som Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber fremsatte den 21. april 1997, annulleres, for så vidt som den vedrører appellerne.
- 3) Rådet frifindes for erstatningspåstanden.
- 4) Rådet og appellerne bærer deres egne omkostninger vedrørende sagens behandling i første instans.

- 5) Rådet betaler omkostningerne vedrørende sagens behandling i appelleddet.
- 6) Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland bærer sine egne omkostninger, såvel vedrørende sagens behandling i første instans som i appelleddet.

Rodríguez Iglesias

Wathelet

Timmermans

Gulmann

Edward

Jann

Macken

Colneric

von Bahr

Cunha Rodrigues

Rosas

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 30. september 2003.

R. Grass

G.C. Rodríguez Iglesias

Justitssekretær

Præsident